

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: A. T. T., IČO: ...,
místem podnikání 5. k. 3211, V.,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č. j. 30555-2/2016-900000-304.8,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 16. 9. 2016, č. j. 30555-2/2016-900000-304.8, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 5. 2016, č. j. 61012/201-620000-41. Tímto rozhodnutím celní úřad podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobci úrok z prodlení 78 795 Kč, neboť žalobce neuhradil spotřební daň z tabákových výrobků 187 797 Kč do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne její splatnosti, tj. do 40. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. V předmětné věci byla daň splatná ke dni 10. 5. 2013, a proto žalobci vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Rozhodnutím celního úřadu byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení ke dni 10. 5. 2016, tj. za období od 17. 5. 2013 do 10. 5. 2016. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce konstatoval, že samotný věcný základ problému se v podstatě zúžil toliko na otázku posouzení toho, zda celní úřad postupoval oprávněně v situaci, kdy v předmětném případě bylo zahájeno trestní řízení stran spáchání přečinu dle § 244 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ale celní úřad si učinil závěr o předběžné otázce sám v rozporu s § 99 odst. 2 daňového řádu. Byl toho názoru, že celní úřad si učinil sám závěr o skutečnosti, kdo je v předmětné věci daňovým subjektem, a ignoroval tak zmíněné trestní řízení. Poukázal na to, že až v trestním řízení bylo zkoumáno, kdo je vlastníkem tabákových výrobků. Uvedl, že žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutím konstatuje, že o základu daně již bylo pravomocně rozhodnuto, nicméně v případě, že v řízení o stanovení povinnosti k úhradě samotného základu daně došlo k tak závažnému porušení daňového řádu, nemůže platební výměr na úrok z prodlení z této daně obstát. Žalobce upozornil na to, že rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7068/2016-900000-304.8, kterým byl potvrzen platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků č. 96591/2015, mu bylo doručeno fikcí, ačkoliv se v té době nacházel ve svém domovském státě, což může prokázat svým cestovním dokladem. Uvedl, že žalovaný zcela opomíjí skutečnost, na které staví žalobce nedůvodnost platebního výměru na úrok z prodlení, a to že nebyl vlastníkem předmětných tabákových výrobků a lihovin. Zdůraznil, že probíhá ve výše zmíněné trestní věci dovolací řízení před Nejvyšším soudem, v jehož rámci žalobce navrhuje zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 7 To 361/2015, a rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 11. 6. 2015, č. j. 1 T 100/2014-394. Měl za to, že až na základě posouzení daně trestní věci Nejvyšším soudem lze spolehlivě učinit závěr o tom, kdo je daňovým subjektem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobcem koncipovaná žaloba je v podstatě nepřipustná ve smyslu § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce se ve skutečnosti domáhá soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7068/2016-900000-304.8, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti stanovení spotřební daně z tabákových výrobků žalobci. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že v řízení o vyměření úroku z prodlení zaplacení spotřební daně nebylo možné znovu zkoumat důvody samotného vyměření této daně, tedy otázku plátcovství, jež byla zkoumána v jiném řízení. Připomněl, že žalobou napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím rozhodnutím celního úřadu byla pouze deklaratorně vyměřena povinnost vzniklá v návaznosti na pravomocně vyměřenou spotřební daň a prodlení její úhrady, a to ex lege podle § 252 odst. 2 daňového řádu. Dále uvedl, že žalobce vychází mylně z premisy, že daňové řízení je závislé na průběhu či výsledku trestního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení. Zdůraznil, že daňové řízení je na trestním řízení nezávislé, a ačkoliv se mohou obě řízení odvíjet ze stejné příčiny, resp. materiálně ze stejného skutku, nenalézá se v těchto řízeních shoda. Konstatoval, že v daňovém řízení se nalézá osoba, které svědčí povinnost daň přiznat a zaplatit, v trestním řízení pachatel konkrétního trestného činu, přičemž daňový subjekt nemusí být shodný s osobou pachatele trestného činu. Nebylo tedy dle žalobce pravdou, že si celní úřad učinil neoprávněně závěr o předběžné otázce dle § 99 daňového řádu. V tomto řízení se žádná předběžná otázka nevyskytovala, protože určení daňového subjektu bylo založeno na vlastním dokazování uvnitř tohoto daňového řízení, nezávisle na výsledcích dokazování v trestním řízení.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Platebním výměrem na spotřební daň z tabákových výrobků ze dne 22. 7. 2015, č. j. 96591/2015-620000-31, celní úřad z moci úřední vyměřil žalobci za zdaňovací období březen 2013 spotřební daň z tabákových výrobků 187 797 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7068/2016-900000-304.8, odvolání žalobce zamítl a uvedený platební výměr potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 2. 2016. Platebním výměrem na úrok z prodlení ze dne 20. 5. 2016, č. j. 61012/2016-620000-41, celní úřad vyměřil žalobci úrok z prodlení 78 795 Kč, neboť žalobce neuhradil spotřební daň z tabákových výrobků 187 797 Kč do dne její splatnosti, tj. do 40. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. V předmětné věci byla daň splatná ke dni 10. 5. 2013, a proto žalobci vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím pod ni splatnosti až do dne platby včetně. Rozhodnutím celního úřadu byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení ke dni 10. 5. 2016, tj. za období od 17. 5. 2013 do 10. 5. 2016. Proti tomuto platební výměr podal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a platební výměr na úrok z prodlení potvrdil.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 12. 12. 2018 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť v mezidobí trestní soudy zprostily žalobce z obžaloby přečinu ve smyslu § 244 odst. 1 alinea druhá, odstavec 2 písm. a) trestního zákoníku. Pro daný případ bylo dle jeho názoru podstatné, že žalobce z pohledu trestních soudů nikdy nebyl určen jako vlastník inkriminovaného zboží, z něho žalovaný vyměřuje a penalizuje daň. Byl přesvědčen o tom, že žalovaný provedl nepřipustné posouzení předběžné otázky ohledně vlastnictví inkriminovaného zboží v rozporu s daňovým řádem. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 5 Tdo 1207/2016-24, a rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 4. 2017, č. j. 1 T 100/2014-490.
6. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že žalobce chybně směřuje trestní a daňové řízení, ačkoliv se jedná o zcela samostatná řízení s odlišným předmětem. Trval na tom, že v případě žalobce bylo postupováno v souladu s daňovým řádem, přičemž pro daný případ nebylo podstatné řešit, zda byl žalobcem vlastníkem vybraných výrobků.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Žalobce učinil předmětem řízení otázku, zda celní úřad postupoval oprávněně v situaci, kdy v předmětném případě bylo zahájeno trestní řízení stran spáchání přečinu dle § 244 trestního zákoníku, ale celní úřad si učinil závěr o předběžné otázce sám v rozporu s § 99 odst. 2 daňového řádu.
10. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Dle odst. 2 věty první téhož ustanovení daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Podle odst. 3 úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku. Podle odst. 6 správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*
11. Soud pro vypořádání uvedené námitky žalobce považuje za nezbytné uvést, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, kdy nebyla platební daňová povinnost splněna (uhrazena), jeho splatnost je určena dnem, ve kterém jsou splněny podmínky pro jeho vznik. O předpisu úroku správce daně (v tomto případě celní úřad) vyrozumí daňový subjekt platebním výměrem. O výši této daňové povinnosti vyrozumí tedy správce daňový subjekt rozhodnutím – platebním výměrem, z něhož musí být zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. Z podstaty tohoto institutu proto plyne, že platební výměr má pouze deklaratorní charakter, jeho vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem (při splnění zde uvedených podmínek), účinky vůči povinnému se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání (§ 109 daňového řádu). Z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá (srov. Baxa J. a kol. *Daňový řád. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2011, komentář k § 252).

12. Při posouzení této otázky zdejší soud vychází též z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, vyslovil, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení penále k této dlužné dani (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně.
13. Z uvedeného plyne, že pro projednávanou věc je s ohledem na námitky žalobce stěžejní, zda existovalo pravomocné rozhodnutí, které žalobci jako daňovému subjektu ukládalo povinnost zaplatit daň. Není mezi účastníky sporu o tom, že platebním výměrem ze dne 22. 7. 2015, č. j. 96591/2015-620000-31, který byl potvrzen rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7068/2016-900000-304.8, byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 187 797 Kč. Uvedená rozhodnutí, jimiž byla žalobci vyměřena výše uvedená daň, jsou pravomocná a nebyla zrušena. Na právní moc zmíněných rozhodnutí celních orgánů nemá žádný vliv skutečnost, že rozhodnutí o odvolání žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7068/2016-900000-304.8, bylo žalobci doručeno tzv. fikcí, neboť i tento způsob má účinky řádného doručení (srov. § 47 odst. 2 daňového řádu). Žalobce se tak mylí, pokud se domnívá, že se v řízení, v němž mu byla sdělena výše úroku z prodlení, může zpochybňovat skutečnost, že je daňovým subjektem. Tato skutečnost byla zjišťována v řízení o vyměření daně a v tomto řízení ji již nemůže zpochybňovat, neboť celní orgány jsou vázány daňovými rozhodnutími, jimiž byla žalobci pravomocně vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 187 797 Kč. Z uvedeného též vyplývá, že celní orgány v tomto řízení neposuzovaly předběžnou otázku týkající se určení daňového subjektu, neboť vycházely z pravomocných rozhodnutí, podle nichž byl daňovým subjektem žalobce. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
14. Irelevantní pro projednávanou věc bylo též to, že v trestní věci žalobce probíhalo řízení o dovolání u Nejvyššího soudu. V této souvislosti je třeba předně zdůraznit, že je třeba striktně odlišovat daňové a trestní řízení. V trestním řízení jsou totiž za použití odlišných procesních pravidel zjišťovány poněkud odlišné skutečnosti vedoucí ke zcela jiným závěrům včetně možného potrestání konkrétních fyzických osob trestem odnětí svobody. Dále je třeba poznamenat, že ani pravomocné zproštění obžaloby v trestním řízení nemá žádný vliv na to, že byl pravomocným rozhodnutím celních orgánů určen jako daňový subjekt a že mu byla stanovena daň, a že je tedy povinen platit zákonem stanovené úroky z prodlení za pozdní úhradu daně. Celní orgány proto neměly žádnou povinnost vyčkávat na výsledek dovolacího řízení v žalobcově věci vedené u Nejvyššího soudu. Soud dodává, že rozhodnutí v trestní věci žalobce by případně mohly být při splnění podmínek § 117 až

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 120 daňového řádu důvodem pro obnovu řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků.

15. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.